

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdu a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **Bytové družstvo nájemníků Glowackého ul. č. 553 a 554**, se sídlem Glowackého 554/4, Praha 8, zast. JUDr. Petrou Humlíčkovou, Ph.D., advokátkou, se sídlem Panská 895/6, Praha 1, proti žalovanému: **Magistrát hl. m. Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1, **za účasti osoby zúčastněné na řízení: SMO TROJA s.r.o.**, se sídlem Zlínská 172, Otrokovice, zast. Mgr. Františkem Korbelem, Ph.D., advokátem, se sídlem Na Florenci 2116/15, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 9. 2022, č. j. 11 A 116/2019-212,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**
- III.** Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 20. 5. 2019, sp. zn. S-MHMP 1344763/2018/STR, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Úřadu městské části Praha 8 (dále jen „stavební úřad“) ze dne 21. 5. 2018, č. j. MCP8 090806/2018, jímž bylo rozhodnuto o umístění stavby „*Bytový dům Troja*“ v ulici K Pazderkám, Praha 8, na pozemcích parc. č. 1118/10, 1115/3, 1118/4, 1118/15, 1118/16, 1118/17, 1119/3, 1126/1, 1129/1, 1321/22, 1666/5, 1667/2 a 1741 v katastrálním území Troja (dále jen „stavba“).

[2] Městský soud rozsudkem ze dne 13. 5. 2020, č. j. 11 A 116/2019-85, žalobu žalobce proti rozhodnutí žalovaného zamítl. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 2. 5. 2022, č. j. 5 As 176/2020-67, rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že se městský soud nedostatečně vypořádal

s žalobními námitkami stran porušení povinnosti rozhodovat v obdobných případech obdobně, posouzení věci podle nesprávných prováděcích předpisů, nedostatečného souladu záměru s regulativy stabilizovaného území; nevypořádal rovněž námitku, že použitá závazná stanoviska se vztahují k odlišnému záměru a že záměr je v rozporu s požadavky na využití území dle vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hl. m. Praze (dále jen „OTPP“), konkrétně jejího článku 8.

[3] Nedůvodnou naopak shledal Nejvyšší správní soud námitku umístění záměru do území se zvýšenou ochranou zeleně; konstatoval, že městský soud správním orgánům správně vytkl příliš strohé odůvodnění, avšak zároveň zcela odpovídajícím způsobem vyhodnotil, že tato vada nemá za následek nezákonnost rozhodnutí žalovaného, neboť správní orgány stěžejní podstatu námítky, tj. že se nejedná o monofunkční nezastavitelnou plochu zeleně (a zároveň netvoří závazný prvek územního plánu), zcela zřetelně vysvětlily; poukázal na to, že žalobce ve svých podáních netvrdí žádný konkrétní důvod, proč by nemohl být záměr v tomto území umístěn, kdy vzhledem k tomu, že zeleň na daných pozemcích nebyla během řízení shledána významnou (dřeviny jsou zde menšího vzrůstu i rozsahu) a záměr počítá se sadovými úpravami v okolí (navíc zeleň doplňuje i na terasách domu samotného), není tvrzení o „likvidaci“ celého systému sídlištní zeleně opodstatněné.

[4] Nedůvodnou shledal Nejvyšší správní soud rovněž námitku stran posouzení záměru podle neaktuálního územního plánu a tvrzené odepření možnosti odvolání; konstatoval, že pro správní orgány je v územním řízení vždy rozhodující stav územně plánovací dokumentace ke dni vydání jejich rozhodnutí a musí rozhodovat podle aktuálně platného znění územního plánu, i když se během řízení změní. Územní plán není právním předpisem, který by měl přechodná ustanovení jako např. stavební zákon, z nichž by mohla vyplývat povinnost postupovat podle dosavadních předpisů. Městský soud tuto otázku přesvědčivě a srozumitelně vyložil, pokud postup žalovaného aproboval, nepochybil.

[5] Námitku nadlimitního zatížení území z hlediska hluku a imisí shledal Nejvyšší správní soud rovněž nedůvodnou; konstatoval, že městský soud se touto námitkou velmi podrobně zabýval, a to navzdory tomu, že žalobce svá poměrně obecná tvrzení v žalobě nijak nedoložil; sice namítal neaktuálnost podkladů ohledně zatížení území, městský soud však nemohl než vycházet z podkladů obsažených ve správním spisu, neuvedl-li žalobce podklady jiné. Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani postoji stěžovatele, dle něhož vzhledem k procesní ekonomii považuje skutečnosti o intenzitě dopravy na přivaděčích k tunelu Blanka za obecně známé, jelikož z pouhé obecné známosti vytížení těchto přivaděčů automaticky nevyplývá, že by intenzita dopravy v těchto místech výrazně překročila intenzitu dopravy na komunikaci K Pazderkám v původních poměrech. Bez jakéhokoli konkrétnějšího tvrzení či důkazu se soudy nemohou takto obecnou námitkou věcně zabývat.

[6] **Městský soud** nyní kasační stížností napadeným rozsudkem žalobu opětovně zamítl. Ohledně námitek shledaných Nejvyšším správním soudem nedůvodnými pouze zopakoval svoji původní argumentaci a ve zbytku po podrobnější analýze dospěl k závěru, že ani ostatní námitky nejsou důvodné. Shrnu, že žalovaný řádně zjistil skutkový stav, vypořádal se se všemi odvolacími námitkami a jeho rozhodnutí má dostatečnou oporu ve spisovém materiálu a úvahy správních orgánů jsou v s mezích zákona; přičemž není kompetencí

pokračování

městského soudu nahrazovat správní orgán v jeho odborné kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním. Městský soud připustil, že přístup žalobce je lidsky pochopitelný, avšak nelze bránit rozvoji města, přičemž očekávat neměnnost stávajícího stavu je z dlouhodobého hlediska nerealné.

[7] Ve vztahu k umístění záměru do stabilizovaného území se městský soud ztotožnil s výkladem žalovaného, že stabilizované území je dle územního plánu územím zastavitelným a připouští novou výstavbu, která je limitována nemožností rozsáhlé stavební činnosti a rozumí se jí zachování, dotvoření a rehabilitace stávající urbanistické struktury. Městský soud přisvědčil žalovanému, že záměr nepřevyšuje výškovou úroveň budov v okolí. Vzdálenost od komunikace dle městského soudu rovněž není problematická, neboť v dané lokalitě není užitá jednotná stavební čára a stavby jsou odsazeny v různé vzdálenosti. Záměr je sice umístěn blíže než ostatní stavby, avšak tato obecná námitka sama o sobě není dostačující. Městský soud poukázal na to, že se zároveň v dané lokalitě vyskytuje různorodý typ zástavby, nikoli pouze solitérní domy jednoduchého kubického tvaru, jak tvrdil žalobce, tudíž záměr nijak nevyčnívá. Městský soud sice připustil, že lze polemizovat, zda by nebyla vhodnější stavba jednoduššího tvaru nežli pyramidální struktura záměru, avšak posouzení vhodnosti záleží především na subjektivním názoru a zároveň nelze požadovat, aby byly umisťovány bytové domy v podobě překonané padesát let staré panelové zástavby.

[8] Co se týče pojmu rozsáhlé stavební činnosti, městský soud jej označil za neurčitý právní pojem, který dle judikatury Nejvyššího správního soudu může představovat např. rozsáhlý komplex budov s negativním dopadem na urbanistický ráz lokality, a naopak jí není stavba, která nevyžaduje rozsáhlé stavební zásahy v lokalitě. Stavební úřad dle městského soudu srozumitelně vysvětlil, že záměr nelze považovat za rozsáhlou stavební činnost, jelikož je srovnatelný se stávajícími bytovými domy. Městský soud v tomto směru přezkoumal úvahy správních orgánů a dospěl přitom ke shodným závěrům. Posuzovaný záměr dotváří stávající urbanistickou strukturu bytové zástavby a hmotou je zcela srovnatelný s okolím (v okolí se nacházejí vyšší a objemem výraznější stavby); nejedná se o rozsáhlý komplex budov a nevyžaduje ani žádné rozsáhlé stavební či jiné zásahy v lokalitě. Parametry použité správními orgány (velikost, hmota, urbanistický ráz) jsou dle městského soudu správné a logické. Dle městského soudu proto záměr není rozsáhlou stavební činností; ostatně žalobce ani neuvedl konkrétní skutečnosti, jež by tomu nasvědčovaly.

[9] K námitce porušení povinnosti rozhodovat v obdobných případech obdobně, kdy žalobce odkazoval na to, že mu žalovaný nepovolil opravit rovnou střechu na střechu valbovou z důvodu narušení urbanistického a architektonického rázu lokality, přičemž záměr dle žalobce narušuje charakter lokality mnohem výrazněji, přisvědčil městský soud žalovanému, že odkazovaný případ žalobce není řešenému případu skutkově podobný. Důvodem ke zrušení územního rozhodnutí v případě žalobce byl zejména jeho rozpor s právními předpisy. Řešený záměr je přitom navržen s rovnou střechou a oba záměry tak nelze porovnávat; nelze porovnávat též požadavky na změny již existující stavby z druhé poloviny 20. století, u níž je zvýšený zájem na zachování její stávající podoby, s požadavky na zcela novou stavbu. Další žalobcem předložené údajně obdobné rozhodnutí pak pracovalo s potřebou statické expertízy, jež v nyní posuzované věci nevzešla, tudíž dle městského soudu se nejedná o podobné případy.

[10] Ve vztahu k námitce neaktuálnosti závazných stanovisek z důvodu opakovaných změn projektové dokumentace městský soud předně ze správního spisu zjistil, že ke změnám projektové dokumentace byla vždy doplněna i relevantní aktuální závazná stanoviska. Ke konkrétně odkazovaným stanoviskům hygienické stanice městský soud přisvědčil žalobci, že byla vydána pro projektovou dokumentaci před zakomponováním parkoviště do prostor stavby, avšak žalobce neuvedl, jaký vliv by tato změna na uvedené stanovisko mohla mít. Neaktuálnost stanoviska dle městského soudu sama o sobě neznamena, že by správní řízení bylo zatíženo vadou spočívající v tom, že nebylo vyžádáno vyjádření dotčených orgánů ke změně záměru, jelikož dle městského soudu tato změna neměla žádný vliv na zájmy chráněné hygienickou stanicí a nebylo tedy třeba vydávat nová závazná stanoviska. Totéž dle městského soudu platí i pro vyjádření vlastníků dopravní a technické infrastruktury, neboť nedošlo ke změnám, které by na jejich obsah měly vliv. Stavební úřad byl dle městského soudu oprávněn vyhodnotit aktuálnost obsahu formálně neplatných vyjádření, neboť vzhledem k nezměněné situaci by jejich aktualizace byla nadbytečná. Zákon přitom nevyžaduje souhlas vlastníků veřejné dopravní infrastruktury, ale pouze stanovisko, pročez je na stavebním úřadu, aby se se stanovisky vypořádal. Dle městského soudu postačovalo, když stavební úřad při posouzení prošlých stanovisek vycházel ze znalosti místních poměrů a procesního stavu věci. Žalobce pak dle městského soudu dostatečně nekonkretizoval nepoužitelnost konkrétních stanovisek pro daný záměr, a proto na základě této námitky ani nelze dospět k závěru o nezákonnosti rozhodnutí žalovaného.

[11] Ohledně změn záměru a aplikovatelnosti příslušné vyhlášky či předpisů hlavního města Prahy městský soud detailně vyložil účinnost vyhlášky OTHP a navazujících pražských stavebních předpisů I a II (PSP I a II) s tím, že dle přechodných ustanovení PSP I se projektová dokumentace zpracovaná přede dnem nabytí účinnosti tohoto nařízení (1. 10. 2014) a předložená stavebnímu úřadu do dvou let od tohoto data posuzuje podle dosavadně platného OTHP. Příslušný stavební záměr byl předložen dne 8. 12. 2014. Poslední revize a úpravy projektové dokumentace sice byly provedeny dne 31. 10. 2016, tj. měsíc po uplynutí dvouleté lhůty, avšak nově doložené části dle městského soudu nepředstavují zásadní přepracování původní dokumentace, pouze ji doplňovaly o chybějící části. Městský soud přisvědčil tomu, že poslední zásah do projektové dokumentace byl většího rozsahu, když bylo povrchové parkoviště zakomponováno do hmoty stavby jakožto druhé podzemní podlaží, nicméně i přes to dle názoru městského soudu nešlo o vypracování nové podkladové dokumentace, jíž by byly přehodnoceny její předchozí parametry. Dokumentaci přitom bylo možné posoudit dle OTHP i později již za účinnosti PSP II (po 1. 8. 2016). Dle městského soudu by bylo neúčelné a neefektivní požadovat v případě stavebníka kompletní přepracování dokumentace a opětovné kolo požadavků o stanoviska dotčených orgánů, tudíž ob stojí závěr žalovaného, dle něhož nešlo o přepracování projektové dokumentace a záměr měl být posuzován ještě podle OTHP.

[12] Námitku, že objekt nesplňuje minimální odstupovou vzdálenost dle požadavku čl. 8 odst. 2 vyhlášky OTHP, když je vysoký 24 m a bytový dům č. p. 553 je vzdálen pouze 22,3 m, neshledal městský soud důvodnou, shodně s žalovaným dospěl k závěru, že se v daném případě nejedná o vzdálenost protilehlých stěn, resp. nejedná o stěny v rovnoběžném postavení, tudíž se odst. 2 čl. 8 OTHP neaplikuje a použije se obecné pravidlo v odst. 1 téhož ustanovení, které bylo v případě záměru splněno.

pokračování

[13] Co se týče namítaného nezákonného postupu spočívajícího v tom, že stavební úřad dne 9. 6. 2017 usnesením zastavil řízení pro neodstranění podstatných vad žádosti a po odvolání stavebníka a doplnění podkladů sám usnesení o zastavení řízení zrušil, aniž by o tom byli další účastníci řízení informováni, městský soud uvedl, že tato žalobní námitka byla uplatněna až po lhůtě k podání žaloby, pročez k ní nemohl pro nepřípustnost přihlédnout.

[14] V **kasační stížnosti** žalobce (dále „stěžovatel“) primárně namítá rozpor záměru s regulací pro stabilizované území dle územního plánu. Upozorňuje na odstup záměru od ulice K Pazderkám pouze 9 m, zatímco dosavadní nejbližší stavba je vzdálena 20 m. Velkorysý odstup staveb od významné komunikace považuje za urbanistickou hodnotu; tato ulice je komponována jako „cesta v krajině“, tj. lemována pásem zeleně, což záměr narušuje bez zjevného důvodu. Městský soud, jakož i správní orgány se omezil na konstatování, že se zde nenachází jednotná uliční čára; dle stěžovatele se tak soud dostatečně nevypořádal s nedodržením výrazného odstupu jako porušením urbanistické struktury celého sídliště. Stěžovatel vytýká záměru rovněž to, že je jako jediný objekt v lokalitě dopravně přímo napojen na čtyřproudou páteřní komunikaci (navíc dělenou středovým pásem), čímž porušuje hierarchizaci systému dopravní obslužnosti jakožto další urbanistickou hodnotu, která zároveň minimalizací počtu křižovek a napojení přispívá k bezpečnosti dopravy. Městský soud se porušením této urbanistické hodnoty dle stěžovatele vůbec nezabýval, když pouze aproboval posouzení splnění technických norem dotčenými orgány.

[15] Rozpor záměru s urbanistickou strukturou spatřuje stěžovatel též v jeho tvaru a složitě členěné fasádě, jelikož dosavadní sídliště je komponováno jednotně tvarem i podlažností obytných domů, což se promítá zejména v panoramatickém pohledu. Umístovaná stavba dle stěžovatele nezachovává, nedoplňuje ani nerehabilituje stávající urbanistickou strukturu, ale naopak v rozporu s tímto regulativem územního plánu zcela narušuje dosavadní charakter území. Dle stěžovatele ve stabilizovaném území nelze umístit stavbu pouze s argumentem, že stavba nenaruší urbanistickou strukturu, nýbrž ji musí dotvořit či rehabilitovat, tj. musí být přínosem (neutrální vliv na území nestačí). To v případě záměru nebylo prokázáno ani argumentováno, tudíž není možné konstatovat soulad s územním plánem. Městský soud sám označil limity výstavby ve stabilizovaném území, avšak k jejich dodržení se vůbec nevyjádřil. Stěžovatel rozporuje též závěr městského soudu, dle něhož je posouzení vhodnosti záležitostí subjektivního názoru, poněvadž u stabilizovaného území regulovaného neurčitými právními pojmy figuruje požadavek pečlivého správního uvážení ohledně souladu stavby s územním plánem. Proto je dle stěžovatele problematický též rozpor v tvrzení stavebního úřadu a žalovaného, kdy první stupeň tvrdí, že je stavba v lokalitě obvyklá, zatímco žalovaný její přípustnost vyvozuje z její odlišnosti jakožto pohledové dominanty. Stěžovatel také tvrdí, že se v případě záměru jedná o nepřipustně rozsáhlou stavební činnost, což vyvozuje z indexu využití pozemků, jenž je u záměru násobně větší, než je v lokalitě obvyklé. Městský soud přitom pouze odkázal na nevhodnou judikaturu, která nezohledňuje velikost pozemku a umožňuje intenzivnější zástavbu, než je v dané lokalitě obvyklé, přičemž s argumenty stěžovatele se vůbec nevypořádal. Dle stěžovatele byla postupem správních orgánů a městského soudu vyprázdněna regulace stabilizovaného území a byla umožněna intenzivnější zástavba než v rozvojovém území.

[16] Dále stěžovatel tvrdí porušení povinnosti stavebního úřadu rozhodovat v obdobných případech obdobně ve vztahu k jeho dřívějšímu záměru opravy střechy na střechu valbovou, který mu nebyl umožněn. Z tehdejšího rozhodnutí stěžovatel cituje s tím, že pro určení charakteru zástavby je dle stavebního úřadu podstatný objem staveb, půdorysné řešení, způsob zastřešení či odstup od komunikace. Umísťovaná stavba přitom tato kritéria porušuje výrazně více než tehdejší záměr stěžovatele (neobvyklé dopravní napojení, naprosto odlišný tvar budovy, odstup od páteřní komunikace aj.). Dle názoru stěžovatele městský soud nesprávně vyhodnotil obdobnost záměrů. Stěžovatel upozorňuje také na své legitimní očekávání, že stavební úřad bude naplnění těchto atributů vyžadovat shodně i u pozdějších záměrů, kdy ani žalovaný žádný z nich neaplikoval, přestože se záměr naprosto vymyká urbanistickému charakteru lokality. Stavební úřad uvedl, že záměr je dotvořením urbanistické struktury, čímž prakticky vyprázdnil svoji argumentaci, a z jeho rozhodnutí tedy nelze seznat důvody, proč tak rozhodl, ani je přezkoumat.

[17] Stěžovatel namítá též neaktuálnost závazných stanovisek, která se vztahují k předchozím verzím opakovaně měněné projektové dokumentace. Pyramidální tvar domu byl doplněn v říjnu 2015 a parkoviště v 2. PP až v říjnu 2016, přičemž předložená závazná stanoviska byla vydána v letech 2014-2016. Závazné stanovisko hygienické stanice přitom bylo vydáno před zařazením 2. PP. Na rozdíl od tvrzení městského soudu stěžovatel uvedl možný vliv změny na toto závazné stanovisko, konkrétně že by šlo o nový zdroj hluku kvůli nucenému odvětrávání, a to nejpozději v replice k vyjádření osoby zúčastněné na řízení a žalovaného k žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 9. 2022. V kasační stížnosti stěžovatel upozorňuje též na zdvojnásobení výfukových plynů přímo v budově a zdůrazňuje, že stavební úřad ani městský soud nemají oprávnění zkoumat ani předjímat, jak by se hygienická stanice vyjádřila k poslední verzi záměru. Dle stěžovatele je názor městského soudu, dle něhož změna projektové dokumentace nemá žádný vliv na zájmy chráněné hygienickou stanicí, projevem jeho libovůle, a nelze vyloučit úmyslné pozdější předložení změny stavebníkem. U ostatních závazných stanovisek stěžovatel postrádá označení konkrétní verze záměru, ke které se vztahují, protože je považuje za zpětně nepřezkoumatelná.

[18] Co se týče vzájemných odstupů staveb, stěžovatel namítá, že východní stěna jeho bytového domu, v níž jsou umístěna okna, je protilehlá vůči západní stěně záměru, přičemž protilehlost nutně neznamená, že stěny musí být rovnoběžné, tudíž na záměr měl být aplikován požadavek dle čl. 8 odst. 2 OТПP. Dle stěžovatele stěny za protilehlé považoval i stavebník a stavební úřad, který odůvodňoval splnění odstupových vzdáleností též dle uvedeného ustanovení. Dle stěžovatele taktéž v územním řízení nebyla zjišťována skutečná vzájemná vzdálenost ani skutečná výška protilehlých stěn, čímž se městský soud vůbec nezabýval.

[19] Stěžovatel rovněž namítá, že se kvůli opakovaným a výrazným změnám řešení navrhovaného záměru jedná o zcela novou stavbu svou hmotou (pyramidální tvar i 2. PP), a proto o něm mělo být vedeno nové řízení podle aktuálních prováděcích předpisů. Městský soud tvrdil, že se nejedná o novou projektovou dokumentaci, což je dle stěžovatele zcela subjektivní závěr nepodpřený žádnými konkrétními skutečnostmi. Stěžovatel postrádá přesvědčivou argumentaci a z toho vyvozuje nepřezkoumatelnost rozsudku městského

pokračování

soudu. Městský soud zároveň potvrdil, že k poslední změně záměru došlo až po uplynutí dvouleté lhůty v přechodném ustanovení PSP I, což změkčuje neúčelnost kompletního přepracování projektové dokumentace a vyžádání nových stanovisek. Dle stěžovatele však takovou vstřícnost lze aplikovat pouze v případě, kdy jsou reflektovány zájmy ostatních účastníků řízení a jsou respektována jejich procesní práva (odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2021, č. j. 6 As 2026/2021-47), což v případě stěžovatele nebylo splněno.

[20] Dle stěžovatele je taktéž nepřípustné umístit takto intenzivní zástavbu do území se zvýšenou ochranou zeleně; je to dle jeho názoru v rozporu se smyslem a účelem vymezení pozemků se zvýšenou ochranou zeleně. Argumentaci nezávazností ochrany, uložením náhradní výsadby a ozeleněním stavby považuje za vyprázdňování této ochrany. Stavebník zastavuje 45 % svého pozemku, což je vyšší míra zastavěnosti než u lokalit označovaných za nejhustší zástavbu. Městský soud sice shledal odůvodnění rozhodnutí žalovaného, který pouze uvedl, že nedojde k zásahu do krajinného rázu, nedostatečným, avšak nepovažoval to za vadu, jež by způsobila nezákonnost tohoto rozhodnutí. Stěžovatel s tímto závěrem nesouhlasí a považuje odůvodnění pouze citací územního plánu, odkazem na závazné stanovisko a nekritickým přebráním tvrzení z projektové dokumentace v případě, kdy dochází k likvidaci celého systému sídlištní zeleně, za závažnou vadu způsobující nezákonnost rozhodnutí žalovaného.

[21] Ve vztahu k požadavkům na využití území dle vyhlášky OTHP stěžovatel tvrdí nedostatečné odůvodnění rozhodnutí žalovaného. To pouze odkazuje na rozhodnutí o připojení vjezdu, jež shledalo úpravu dopravní situace únosnou. Z tohoto odůvodnění dle stěžovatele vyplývá negativní vliv na veřejný zájem, ale není již jasné, na základě jakých důvodů dospěl správní orgán k závěru o únosnosti těchto negativních vlivů. Městský soud k tomu uvedl, že se žalovaný s touto otázkou vypořádal sice implicitně, avšak dostatečně, s čímž stěžovatel nesouhlasí a odůvodnění považuje za nedostatečné.

[22] Stěžovatel městskému soudu vytýká, že nesprávně posoudil povinnost žalovaného předložit závazná stanoviska k přezkumu dle § 149 odst. 5 správního řádu. Dle městského soudu stěžovatel rozporovaná stanoviska dostatečně nekonkretizoval. Žalovaný však jejich přezkum neodmítl pro nedostatečnou konkrétnost námítky, nýbrž je k přezkumu nepředložil a ani neuvedl proč. Stěžovatel přitom již v odvolání tvrdil v souvislosti se zatížením hlukem a znečištěním ovzduší věcnou nesprávnost závazného stanoviska orgánu ochrany ovzduší a orgánu ochrany veřejného zdraví.

[23] Ohledně posouzení záměru podle aktuálního územního plánu stěžovatel nesouhlasí se závěrem městského soudu, dle něhož správní orgány nemohly postupovat jinak než podle aktuálně platného územního plánu, tj. stavební úřad podle tehdy účinného znění a žalovaný podle následně změněného znění účinného v době vydání jeho rozhodnutí. Stěžovatel tvrdí, že žalovaný měl prvostupňové rozhodnutí zrušit pro nezákonnost spočívající v posouzení souladu záměru s neaktuálním územním plánem. V daném případě však žalovaný sám posoudil záměr dle nového znění územního plánu, čímž bylo stěžovateli dle jeho názoru odepřeno právo na dvoustupňové správní řízení, poněvadž se již proti tomuto novému posouzení nemohl odvolat.

[24] Závěrem stěžovatel namítal, že jeho žalobní námitka ohledně nezákonného postupu stavebního úřadu nebyla novou žalobní námitkou, nýbrž upřesněním argumentace k již uplatněné námitce posouzení podle nesprávných prováděcích předpisů (10. žalobní námitka). Námitka tedy nebyla opožděná a městský soud se jí měl zabývat.

[25] **Žalovaný** ve vyjádření ke kasační stížnosti označil rozsudek městského soudu za jasný, srozumitelný a vyčerpávajícím způsobem odůvodněný, pročez na něj odkázal, jakož i na odůvodnění svého rozhodnutí a vyjádření k žalobě, a navrhl zamítnutí kasační stížnosti jako nedůvodné.

[26] **Osoba zúčastněná na řízení** (dále též „OZNŘ“) ke kasační stížnosti uvedla, že námitky týkající se území se zvýšenou ochranou zeleně, rozporu s požadavky na využití území dle OTHP, nepřezkoumání závazných stanovisek a posouzení dle aktuálního územního plánu jsou nepřípustné, neboť je Nejvyšší správní soud již v předchozím rozsudku v téže věci shledal nedůvodnými, tudíž by k nim nyní neměl přihlížet. Námitku nezákonného postupu stavebního úřadu pak označil zároveň za nedůvodnou, neboť ji není možné podřadit pod žádný z původních žalobních bodů; zároveň ji má za nepřípustnou, poněvadž ji stěžovatel mohl uplatnit již v předešlé kasační stížnosti; ostatně postup stavebního úřadu byl v souladu se zákonem, protože usnesení o zastavení řízení se doručuje jen žadateli. Ostatní námitky považuje OZNŘ za nedůvodné.

[27] Dle OZNŘ je záměr v souladu s regulativy stabilizovaného území a k posouzení jejich naplnění jsou oprávněny stavební úřady. Správní orgány i městský soud dospěly ke shodnému závěru, že záměr je dotvořením stávající urbanistické struktury, kdy architekturou zelené stavby dotváří zelený ráz lokality, hmotově je srovnatelný s okolní zástavbou, dotváří stávající zástavbu umístěnou v různé vzdálenosti od komunikace a dopravní napojení je pouze technickým aspektem záměru; záměr není ani rozsáhlou stavební činností. Stěžovatel přitom dle OZNŘ účelově vyjímá části rozhodnutí žalovaného, aby se zdálo, že dospěl k odlišným závěrům než stavební úřad, a zároveň záměrně uvádí zavádějící informace, když porovnává index využití pozemku OZNŘ s procentem zastavěnosti lokality celého (nepoměrně většího) sídliště. Ohledně tvrzeného porušení zásady rozhodovat v obdobných případech obdobně OZNŘ uvedla, že stěžovatel poměruje dva zcela odlišné záměry o rozdílných parametrech, přičemž zástavba v lokalitě je i dle stavebního úřadu velmi různorodá, současně však pro ni jsou typické rovné střechy. Oprava střechy budovy stěžovatele na střechu valbovou by tak ve skutečnosti narušila urbanistický ráz lokality více než předmětný záměr, který svým tvarem dotváří různorodost lokality, ale toleruje ji volbou ploché střechy. Zamýšlená oprava stěžovatele přitom nebyla povolena především z důvodu rozporu s právními předpisy a dalších nedostatků, mj. nekompletní projektové dokumentace.

[28] Ve vztahu k námitce stěžovatele, dle níž nejsou závazná stanoviska vydaná k záměru aktuální, OZNŘ odkazuje na dokument předložený společně s posledním doplněním projektové dokumentace a doplňuje, že v každém jednotlivém případě, kdy došlo na základě výzvy stavebního úřadu k doplnění žádosti, byla doplněna i relevantní aktuální závazná stanoviska. K námitce nedodržení odstupové vzdálenosti od bytového domu stěžovatele OZNŘ vysvětluje, že tuto vzdálenost nelze chápat jako odstupovou vzdálenost dvou plnohodnotných protilehlých stěn. Jak vyplývá z výřezu části výkresu C4 – koordinační

pokračování

situace v projektové dokumentaci, odstup ve vzdálenosti 26,3 m se nachází v místě, kde má záměr na výšku pouze 7 m, a stěna ve výšce 24 m se nachází ve vzdálenosti 55 m od domu stěžovatele, a to vzhledem k řešení záměru s ustupujícími podlažími směrem od domu stěžovatele. Odstup 22,3 m uvedený v rozhodnutí stavebního úřadu přitom není odstupovou vzdáleností budov, ale odstupem domu stěžovatele od kompenzátoru tepelných rozvodů umístěného pod terénem. Co se týče námítky posouzení podle nesprávných prováděcích předpisů, OZNŘ odkazuje na § 85 odst. 1 PSP II, dle něhož se projektová dokumentace zpracovaná do 30. 9. 2014 a předložená stavebnímu úřadu do 30. 9. 2016 posuzuje dle OTTP, přičemž dokumentace k předmětnému záměru je datována 9/2014 a předložena byla dne 8. 12. 2014. Následné průběžné změny a doplnění dokumentace na základě výzev stavebního úřadu na datu zpracování nic nemění a do základních parametrů záměru nebylo zasaženo. Stavební úřad tedy dle OZNŘ postupoval správně dle OTTP.

[29] Stěžovatel se v **replíce** k vyjádření OZNŘ vymezuje vůči tvrzení, že cíleně cituje pouze část odůvodnění žalovaného, pouze chtěl v kasační stížnosti ilustrovat rozpor v odůvodnění mezi prvostupňovým a druhostupňovým rozhodnutím, kdy obě konstatují možnost umístit stavbu ve stabilizovaném území, avšak z rozdílných důvodů; rovněž rozporuje, že by uvedl nepravdivé údaje; je si vědom omezení při srovnávání intenzity využití a zastavěnosti jednotlivého pozemku a celé lokality, ale citované údaje považuje za dostatečné pro představu o násobně intenzivnější zástavbě umisťované stavby, než je v lokalitě obvyklé; současně OZNŘ nenavrhl jiný způsob, jak posuzovat přiměřenost intenzity zastavění jeho pozemku s poměry v lokalitě. Ohledně vzájemných odstupů staveb pak stěžovatel odkazuje na odůvodnění rozsudku městského soudu, dle něhož se nejedná o protilehlé, resp. rovnoběžné stěny. OZNŘ tvrdí, že se vzájemné povinné odstupy mají u staveb s odstupujícími podlažími ve tvaru pyramidy posuzovat pro každé podlaží zvlášť, což však dle stěžovatele nevyplývá ani z projektové dokumentace, ani z žádného dosavadního rozhodnutí ve věci, tudíž není zřejmé, zda je možné určovat vzájemný odstup zvlášť pro každé podlaží anebo je tato vzdálenost jednotná pro celou stavbu.

[30] **Nejvyšší správní soud** po konstatování včasnosti kasační stížnosti, jakož i splnění ostatních podmínek řízení, dospěl k závěru, že kasační stížnost je přípustná, neboť důvodem zrušení předchozího rozsudku městského soudu byla dílem jeho nepřezkoumatelnost z důvodu nevypořádání všech žalobních námitek (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009-165).

[31] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu a z důvodů, které stěžovatel uplatnil, neshledal přitom vady, k nimž by byl povinen přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[32] Nejvyšší správní soud nejprve ověřil rozsah kasačních námitek ve vztahu k předchozímu zrušujícímu rozsudku ze dne 2. 5. 2022, č. j. 5 As 176/2020-67, a dospěl k závěru, že některé opětovně uplatňované kasační námitky jsou nepřipustné ve smyslu § 104 s. ř. s., neboť se jimi Nejvyšší správní soud již meritorně zabýval, přičemž je shledal nedůvodnými. Nepřipustnými pro toto řízení tedy jsou námitky vztahující se k umístění záměru do území se zvýšenou ochranou zeleně, posouzení záměru stavebním úřadem podle neaktuálního územního plánu, nedodržení požadavků vyhlášky OTTP vyjma jeho čl. 8

a námitky týkající se tvrzené povinnosti žalovaného předložit závazná stanoviska k přezkumu dle § 149 odst. 5 správního řádu.

[33] Stěžovatel v kasační stížnosti uplatnil rovněž důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Nejvyšší správní soud proto nejprve posoudil tuto námitku. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí totiž představuje takovou vadu, že se jí Nejvyšší správní soud musí zabývat i tehdy, pokud by ji stěžovatel nenamítal, tedy z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Vlastní přezkum rozhodnutí městského soudu je možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek důvodů, z nichž je zřejmé, proč městský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost přitom není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak měl městský soud rozhodnout, resp., jak podrobně by mu měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24).

[34] Stěžovatel spatřuje nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu ve způsobu vypořádání námítky, dle níž se kvůli opakovaným a výrazným změnám záměru jedná o zcela novou stavbu svojí hmotou, a tudíž dle stěžovatele mělo být vedeno nové řízení podle aktuálních prováděcích předpisů. Městský soud k tomu dle stěžovatele pojal subjektivní a neodůvodněný závěr, že se nejedná o novou projektovou dokumentaci, což nepodepřel žádnými konkrétními skutečnostmi, protože stěžovatel považuje jeho argumentaci za nepřesvědčivou a kvůli tomu i jeho rozsudek za nepřezkoumatelný. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že vypořádání této námítky městským soudem jednoznačně nelze považovat za nepřezkoumatelné. Městský soud jasně vyslovil, z jakých důvodů nepovažuje provedené změny záměru za vypracování nové podkladové dokumentace, a v souladu se závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu též zdůvodnil, proč kvůli změnám záměru nebylo třeba vést nové správní řízení a správní orgány postupovaly správně, když posoudily dokumentaci dle OTPP.

[35] Co se týče důvodnosti této námítky, Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s výše uvedenými závěry městského soudu i správních orgánů. V záměru došlo sice ke změnám, avšak nikoli natolik podstatným, aby tím byla zpochybněna celková koncepce záměru či jeho základní parametry. To se vztahuje i k poslední změně záměru předložené stavebnímu úřadu až po lhůtě dle § 85 odst. 1 PSP II, jelikož ani tuto změnu nelze považovat za předložení nové projektové dokumentace, k němuž se daná lhůta vztahuje. Namítaná lhůta se totiž váže k prvnímu předložení projektové dokumentace jako celku, nikoli k jejím dílčím změnám provedeným v průběhu územního řízení. Stále se jednalo o částečnou změnu, která navazovala na již zavedené parametry záměru a na výzvu stavebního úřadu k doplnění dokumentace. Režim změn projektové dokumentace ve stupni „revize“, tj. s tím, že se datum původního zpracování a předložení dokumentace nemění, ostatně srozumitelně vyložil již stavební úřad. Navíc, jak již nastínil městský soud, by dle § 85 odst. 5 PSP II bylo možné postupovat podle OTPP i v případě změny závazné části projektové dokumentace, a to pouze s přihlédnutím k PSP II a k cílům a úkolům územního plánování.

[36] Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkou nesouladu záměru s regulativy stabilizovaného území. Stěžovatel spatřuje tento nesoulad v narušení urbanistické struktury

pokračování

lokality výrazným odchýlením se od průměrných hodnot, a to zejména v malém odstupu záměru od ulice K Pazderkám, přímém dopravním napojení záměru na tuto komunikaci a nepravidelném tvaru a složitě členěné fasádě záměru; rovněž záměr považuje za nepřipustnou rozsáhlou stavební činnost. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že městský soud pro přehlednost výslovně citoval vypořádání stavebního úřadu a na základě vlastní přezkoumatelné úvahy dospěl k závěru, že veškeré parametry záměru namítané stěžovatelem nejsou v rozporu s regulativy stabilizovaného území ani se zavedenými urbanistickými hodnotami. Již stavební úřad přitom srozumitelně vyložil, v čem shledává přínos záměru pro danou lokalitu jakožto dotvoření urbanistické struktury, konkrétně „zeleného“ rázu lokality. V některých dílčích aspektech sice městský soud přisvědčil stěžovateli, že by bylo možné polemizovat o vhodnosti záměru, zejména ve vztahu k jeho pyramidální struktuře, avšak zároveň shledal, že se v lokalitě nenachází pouze jednoduchá zástavba a stavební parametry jsou u různých objektů naplňovány různým způsobem, pročež tato různorodost umožňuje umístit zde stavbu ve výsledné podobě záměru. Nejvyšší správní soud sdílí názor městského soudu, že v případě naplnění požadavků územního plánu a příslušných předpisů je posouzení individuální vhodnosti stavby na uvážení stavebního úřadu a nelze očekávat, že v území nikdy nedojde ke změně; rovněž nelze v takovém případě bránit umístění moderněji pojaté stavby. Nelze hovořit o nenarušitelné jednotnosti sídliště, jelikož je zástavba v lokalitě různorodá; navíc se záměr nachází na jejím okraji ve specifickém místě, kde nelze aplikovat totožnou strukturu jako u dosavadních panelových domů, které byly postaveny „na zelené louce“ ve volném prostoru.

[37] Na rozdíl od tvrzení stěžovatele Nejvyšší správní soud konstatuje, že se městský soud k limitům výstavby ve stabilizovaném území zcela jasně vyjádřil, když na základě vyhodnocení jednotlivých parametrů vyslovil, že se vzhledem ke hmotě stavby srovnatelné s okolím jedná o dotvoření stávající urbanistické struktury (ačkoli tak učinil v rámci samostatného rozboru namítané rozsáhlé stavební činnosti). Stejně tak se vyslovil též stavební úřad a žalovaný. Tvrzení stěžovatele o odlišném závěru žalovaného o přípustnosti záměru vyplývajícího z jeho odlišnosti jakožto pohledové dominanty rovněž nelze přisvědčit, neboť právě tyto prvky žalovaný označil jako vhodný způsob dotvoření stávající zástavby na jejím okraji a jeho závěry jsou tedy shodné se závěry stavebního úřadu i městského soudu, kdy všechny instance hovořily o jisté míře odlišnosti záměru, jež poslouží dotvoření lokality. Co se týče namítané rozsáhlé stavební činnosti, Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s výkladem městského soudu, dle něhož tento neurčitý pojem směřuje k regulaci rozsáhlých stavebních záměrů, jako např. komplexu budov či obchodního centra. V případě projednávaného záměru se však jedná o jednotlivou obytnou stavbu, která má sice značnou kapacitu bytů, avšak tato je srovnatelná s objekty v okolí, přičemž v blízkosti se nacházejí vyšší i objemem výraznější stavby.

[38] Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou ani námitku, že žalovaný porušil povinnost rozhodovat v obdobných případech obdobně ve vztahu k záměru opravy střechy domu stěžovatele. Dle stěžovatele nyní projednávaný záměr narušuje charakter lokality mnohem výrazněji než oprava střechy jeho domu. Nejvyšší správní soud k tomu především předesílá, že povinnost rozhodovat v obdobných případech obdobně mají správní orgány z povahy věci pouze ve skutkově velmi podobných případech, které se zakládají na obdobné řešené otázce. Městský soud přitom v projednávané věci ověřil ze správního spisu, že stěžovatelem namítaný případ stál na odlišných základech a důvodem neumožnění opravy

jeho střechy byl rozpor s právními předpisy, mj. nekompletní projektová dokumentace či přesah navrhované střechy na sousední pozemek, z čehož správně dovodil, že se o obdobný případ nejedná. Z uvedených důvodů lze tedy argumentaci stěžovatele a porovnávání obou případů již *a priori* odmítnout, neboť projednávaný záměr zákonné požadavky splňuje. Pokud stěžovatel naráží na odlišné vypořádání žalovaným ve vztahu k architektonickému rázu lokality, tato část odůvodnění namítaného rozhodnutí žalovaného neformulovala nosný důvod rozhodnutí, a proto žalovanému nezakládá povinnost rozhodovat obdobně. Ovšem i přesto, Nejvyšší správní soud na okraj konstatuje rozdílnost obou případů i v dopadu na urbanistický ráz lokality, neboť projednávaný záměr není navrhován s valbovou střechou, nýbrž s rovnými plochami střech jednotlivých pater. Valbová střecha se v lokalitě vůbec neobjevuje, tudíž by v případě povolení opravy střechy stěžovatele vedla k viditelnému zásahu do charakteru rovnoběžného horního ohraničení všech staveb, které vytváří horizont a je pro lokalitu typické. Posuzovaný záměr přitom uvedené splňuje a členitost jeho pater přitom vzhledem k jeho okrajové poloze vedle základní školy nevznáší do lokality žádný nepatřičný prvek. V tomto směru tedy předchozí záměr opravy střechy stěžovatele, ač celkově menšího rozsahu, mohl mít ve skutečnosti mnohem větší dopad do charakteristického rázu lokality. Městský soud v intencích pokynů daných mu v původním rozsudku zdejšího soudu závěry, k nimž v dané věci dospěl, přezkoumatelně odůvodnil a Nejvyšší správní soud neshledal důvod mu nepřisvědčit.

[39] Ve vztahu k námitce, dle níž se použitá závazná stanoviska vztahují k odlišnému záměru, tj. k záměru před provedenými změnami, a nejsou proto aktuální, Nejvyšší správní soud uvádí, že se městský soud s touto námitkou vypořádal sice stručně, avšak dostatečně. Dle zjištění městského soudu ze spisu byla vždy v souvislosti se změnami projektové dokumentace doplněna i relevantní aktuální závazná stanoviska v rozsahu, v němž mohla být změnami ovlivněna a mohly být dotčeny zájmy chráněné daným dotčeným orgánem. Samotná neaktuálnost závazných stanovisek, pokud nemohla být změnou záměru ovlivněna, sama o sobě nezpůsobuje vadu řízení, pokud správní orgány se znalostí místních poměrů vyhodnotily, že závěry v nich uvedené stále platí. Dílčí námitku, dle níž závazná stanoviska hygienické stanice vydaná před poslední změnou záměru nejsou aktuální, neboť zařazení 2. PP do budovy bude vlivem nuceného odvětrávání novým zdrojem hluku, stěžovatel dle svého vlastního tvrzení uplatnil jako rozšíření žalobního bodu až v replice ze dne 1. 9. 2022, čímž vyloučil možný přezkum této otázky správními orgány. Městský soud se pak k limitům hluku ve vztahu k závaznému stanovisku hygienické stanice jasně vyjádřil s tím, že stěžovatel toto své tvrzení nijak nespecifikoval ani nedoložil v tom smyslu, že neuvedl, jaké konkrétní závěry obsažené v tomto závazném stanovisku mohly být změnou dotčeny, tudíž jeho argumentace zůstala na úrovni obecné polemiky. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěrem městského soudu, dle něhož stěžovatel neuvedl žádnou zcela konkrétní okolnost, jež by mohla způsobit nepoužitelnost některého ze všech zohledněných závazných stanovisek. Úkolem městského soudu přitom jednoznačně není tyto dopady za stěžovatele domýšlet a *ex offio* extenzivně přezkoumávat závazná stanoviska dotčených orgánů.

[40] Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou ani namítanou rozpornost záměru s požadavky na využití území dle čl. 8 OÚTPP, tj. nedodržení odstupové vzdálenosti od okolních staveb. Stěžovatelem namítaná vzdálenost 22,3 m neodpovídající výšce záměru 24 m dle požadavku v čl. 8 odst. 2 OÚTPP je však dle městského soudu vzdáleností stěn, jež

pokračování

nejsou navzájem protilehlé, protože se na ně dané ustanovení neaplikuje a záměr požadavky OTPP splňuje. Nejvyšší správní soud s tímto závěrem souhlasí a doplňuje, že záměr dosahuje uvedené výšky 24 m pouze v malé části, která je zároveň nejvzdálenější od domu stěžovatele, tudíž se jednoznačně nejedná o výšku stěny v namítané vzdálenosti. Vzhledem k členitosti a odstupňovanosti teras záměru jsou některé stěny protilehlé a některé nikoli, neboť nemají rovnoběžné postavení, nýbrž jsou oproti domu stěžovatele nakloněny zešikma, protože na tyto stěny nelze dané pravidlo uplatnit. Především jsou však patra záměru odstupňována vzestupně směrem od domu stěžovatele, tudíž stěny blíže k němu jsou výrazně nižší a požadavky čl. 8 OTPP bez problému naplňují, ať už se jedná o stěny přímo protilehlé, či nikoli, tj. ať už má být jejich výška posuzována dle odst. 1 či odst. 2 tohoto ustanovení. Obdobné závěry vyplynuly již z rozhodnutí stavebního úřadu i žalovaného. Městský soud se držel pouze hodnocení konkrétní namítané situace, což však vzhledem k rozsahu námitky stěžovatele zcela postačuje.

[41] Nejvyšší správní soud stran námitky nezákonného postupu stavebního úřadu se ztotožnil se závěrem městského soudu, že se jednalo o zcela novou námitku, která nebyla uplatněna v původní žalobě ve lhůtě k jejímu podání, tudíž se jednalo o nepřipustnou námitku ve smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s. Rozhodně totiž nelze podřadit námitku, dle níž bylo zrušení rozhodnutí o zastavení řízení stavebním úřadem nezákonné, pod původní námitku č. 10, která se vztahovala k posuzování projektové dokumentace podle nesprávných prováděcích předpisů vzhledem k jejím následným změnám, jelikož se jedná o úplně odlišnou otázku upravenou odlišnými předpisy. Městský soud tedy postupoval správně, když námitku označil za nepřipustnou a dále se jí nezabýval.

[42] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že městský soud zcela srozumitelně a vyčerpávajícím způsobem vypořádal veškeré námitky stěžovatele v souladu se zákonem i přílehlavou judikaturou, přičemž své závěry přezkoumatelným způsobem odůvodnil. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost dle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[43] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 a 3 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovanému, jemuž by dle pravidla úspěchu ve věci náhrada nákladů řízení náležela, žádné náklady nad rámec běžné správní činnosti nevznikly, tudíž mu Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí nevznikly žádné náklady odůvodňující postup podle § 60 odst. 5 s. ř. s.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. listopadu 2023

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu